

Arrest

nr. 193 383 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Angolese nationaliteit en bent u geboren op 13 juni 1967 te Kinshasa (Democratische Republiek Congo (DRC)). Uw etnische origine is Bakongo.

*Op 20/08/1993 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).*

Op 26/10/1993 werd door de DVZ geoordeeld dat uw asielaanvraag onontvankelijk is. U ging in beroep tegen deze beslissing en op 21/09/1994 oordeelde het CGVS dat verder onderzoek noodzakelijk is. U werd door het CGVS ten gronde gehoord en op 18/10/1995 werd door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen, omdat uw ontslag als secretaris van de jongerenafdeling van de MPLA niet ernstig genomen werd omwille van de situatie die veranderde in Angola en u geen (begin van) bewijs bijbracht waaruit zou blijken dat u werkelijk zou vervolgd worden bij terugkeer naar Angola. Verder bleven de problemen die u in Rusland gekend zou

hebben en waarom u Rusland verlaten zou hebben, erg vaag. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 23/03/1998 nam de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een bevestigende beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Op 2 juni 1998 werd u van ambtswege tijdelijk geregulariseerd voor tien maanden en op 29 maart 1999 werd u voor onbeperkte duur geregulariseerd. Op 6 december 2005 kreeg u een laatste bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) dat geldig was tot 5 december 2010, maar op 29 augustus 2008 werd u van ambtswege afgevoerd. Nadien deed u een nieuwe aanvraag tot herinschrijving recht op 'lang verblijf', welke op 11 juni 2012 geweigerd werd. Sinds mei 2015 woont u samen met uw Belgische vriendin / partner, de van oorsprong Ecuadoraanse Milka Otis. Op 20/3/2017 werd u door de Belgische autoriteiten onder aanhoudingsmandaat overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Op 10/8/2017 werd een eerste repatriëringspoging naar Angola geannuleerd, omdat er problemen waren met uw reisdocumenten. Op 17/8/2017 werd een tweede repatriëringspoging naar Angola geannuleerd, omdat u – 48 uur voor het voorziene vertrek – een tweede asielaanvraag indiende.

Met name diende u op 16/08/2017 diende u in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas een **tweede asielaanvraag** in. Tijdens uw interview door middel van een videoconferentie op 4/9/2017 met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verklaarde u dat u blijft staan achter al uw verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U herhaalde dat u in 1985 lid werd van de jeugdvleugel van de politieke partij Movimento Popular de Libertação de Angola (MPLA). Verder gaf u aan dat uw verplichte legerdienst in 1985 voor 6 maanden uitgesteld werd – wegens gezondheidsredenen - en dat u deze nooit hervatte, daar u van 1986 tot 1993 in de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken verbleef om te studeren met een beurs die u kreeg van de MPLA. De bedoeling was dat u na uw studies terugkeerde naar Angola om te dienen en de organisatie União Nacional para a Independência Total de Angola (UNITA) te bestrijden. U beëindigde uw opleiding aan de marineschool in juni 1991 en op 2 februari 1992 kreeg u van de MPLA een ticket om terug te gaan naar Angola. Omdat u samenwoonde en huwde met de Russische vrouw D.N.V. en in Angola de Bakongo op dat moment werden afgeslacht, weigerde u terug te keren naar Angola. Met een zeilschip reisde u van Kherson (USSR), via verschillende landen naar België, waar u – zoals eerder vermeld – op 20/08/1993 een eerste asielaanvraag indiende (welke beoordeeld werd met een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling).

Als nieuwe elementen haalde u in het kader van uw tweede asielaanvraag aan dat de MPLA u vond in België, toen u in 2000 naar Oekraïne ging om te scheiden van uw echtgenote D.N.V.. U ging naar de Angolese ambassade in België om uw Angolees paspoort (van 1992) te laten verlengen. U kreeg een verlenging van uw paspoort van één jaar, op voorwaarde dat u terugkeerde naar de MPLA, wat u deed. Naast de verlenging kreeg u een consulaire brief waarmee u naar Oekraïne ging rond oktober 2001 en waarmee u kon scheiden. Na uw terugkeer naar België, werd u door de lokale MPLA gecontacteerd om deel te nemen aan een meeting van de MPLA in Brussel. Tijdens de meeting deed u enkele uitspraken voor een terugkeer naar het socialisme en tegen de president van Angola en zijn familie, waarna men zei dat u respect moest tonen. Omdat u de MPLA van weleer niet meer herkende, besloot u in 2002 uit de partij te stappen. Nadien kwam u de eerste secretaris van MPLA nog tegen in Brussel en deze wist u te vertellen dat hij ook uit de partij stapte, omdat hij het niet meer eens was met het beleid. Verder had u geen enkel contact meer met de MPLA.

Nadat u een tijdje in het gesloten centrum verbleef, werd u op 18 april 2017 'fit to fly' verklaard en op 4 mei 2017 werd een eerste brief naar de ambassade van Angola gezonden ter identificatie. Op 21 juni 2017 had u een interview met de vertegenwoordiger van de Angolese ambassade te België. U gaf aan dat deze zei dat je grote sier maakte in België, je uit de MPLA stapte, maar u in Angola in de gevangenis terecht zou komen, daar u in 1992 niet terugkeerde naar Angola, u in België 'slecht sprak' op vergaderingen van de MPLA en u bovendien een Bakongo bent. Mensen die uit de Democratische Republiek van Congo (DRC) afkomstig zijn; de Bakongo of ook met een scheldwoord de Langa genoemd, worden gediscrimineerd in Angola. Daarom, en omdat u als enige van vier Angolezen die op dat moment in een gesloten centrum zaten een laissez-passer kreeg, kreeg u angst en diende u op 16/8/2017 een tweede asielaanvraag in. Op 16/8/2017 schreef u een brief naar de Angolese ambassade waarin u aangaf dat u de Angolese nationaliteit niet langer wil hebben. Uw advocaat is momenteel bezig om na te gaan of u de Oekraïense nationaliteit kan aanvragen. U wil dat ze u als staatloos beschouwen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een aantal documenten neer, namelijk een flyer van de organisatie 'Les Kongo', een handgeschreven brief van Willy Mpana, een bijlage van het Belgisch Staatsblad (dd.18/5/2016), een ledenlijst van de VZW 'Aigle de dieu vivant', een diploma van de maritieme school in de USSR, een certificaat van uitgestelde militaire dienst, een lidkaart van de jeugdvleugel van de MPLA, een woonattest voor buitenlanders van de USSR en uw maritiem paspoort.

Op 4/9/2017 maakte u via uw sociaal assistente een kopie over van de brief die u naar de Angolese ambassade zond, een e-mail van uw advocaat meester Staes (dd.21/8/2017) en een kopie van enkele pagina's uit uw Angolese paspoort (N° AO 0067643, dd.1992). Op 6/9/2017 maakte u via uw sociaal assistente nog een kopie over van het bewijs dat u de brief die u naar de Angolese ambassade zond aangetekend verstuurd en verduidelijkte u enkele van de eerder door u neergelegde stukken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U blijft bij uw verklaring dat u bij terugkeer naar Angola vreest dat u vervolgd zal worden door de regerende partij MPLA, omdat de MPLA u betaalde om van 1986 tot 1991 te studeren in de USSR met als bedoeling dat u dan Angola zou dienen – wat u niet deed. Verder gaf u aan dat u niet naar Angola kan terugkeren, omdat u tijdens vergaderingen van de MPLA in Brussel (in de periode 2000 – 2002) 'slecht sprak' over het Angolese regime en omdat u een Bakongo bent die afkomstig is uit de DRC en u daarom gediscrimineerd zal worden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw laattijdige asielaanvraag aantoont dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade aanzienlijk kan worden gerelativeerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 23/03/1998 een bevestigende beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling nam. Verder blijkt dat u op 6 december 2005 een laatste bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) dat geldig was tot 5 december 2010 kreeg, maar u op 28 augustus 2008 van ambtswege afgevoerd werd. Nadien deed u een nieuwe aanvraag tot herinschrijving recht op 'lang verblijf', welke op 11 juni 2012 geweigerd werd (zie administratief dossier). Verder blijkt dat u op 20/3/2017 door de Belgische autoriteiten onder aanhoudingsmandaat werd overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Op 18 april 2017 werd u 'fit to fly' verklaard. Op 27 april 2017 werd een transfer naar het centrum voor illegalen te Merksplas voorzien. Op 4 mei 2017 werd een eerste brief naar de ambassade van Angola gezonden ter identificatie. Op 21 juni 2017 had u een interview met de vertegenwoordiger van de Angolese ambassade te België. Op 10 augustus 2017 werd een eerste repatriëringspoging naar Angola geannuleerd, omdat er problemen waren met uw reisdocumenten. Een tweede repatriëringspoging naar Angola werd voor u voorzien op 17 augustus 2017. Deze repatriëring ging niet door daar u uiteindelijk op 16 augustus 2017 – 48 uur voor het voorziene vertrek – een tweede asielaanvraag indiende.

Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat uw eerste asielaanvraag dateerde van 24 jaar geleden en u gevraagd werd waarom u zolang wachtte om een tweede asielaanvraag in te dienen, gaf u aan dat u hier 24 jaar woonde en werkte als zelfstandige en er pas een probleem was toen u met de man van de ambassade sprak over uw laissez-passer. Toen u gevraagd werd sinds wanneer u illegaal in België bent, gaf u aan dat u op 6/12/2010 naar de gemeente ging en men zei dat u niet meer in het vreemdelingenregister stond. Toen u erop gewezen werd dat u na deze datum nog een aantal procedures startte (onder andere aanvraag verblijf wegens 'gezinshereniging' en aanvraag 'lang verblijf') en u gevraagd werd waarom u dan geen asielaanvraag indiende, gaf u aan dat u geen echte problemen kende, maar u gevaar vreesde toen 'MPLA' dreigde om u terug te zenden (gehoor CGVS, p.18). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u op 20/3/2017 door de Belgische autoriteiten onder aanhoudingsmandaat werd overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen, u op 19 april 2017 het bevel kreeg het grondgebied te verlaten en u overgebracht werd naar het centrum voor illegalen te Merksplas met als bedoeling u te repatriëren en u gevraagd werd waarom u vervolgens tot 16/8/2017 (5 maanden na uw arrestatie en 4 maanden nadat u het bevel kreeg het grondgebied te verlaten) pas een asielaanvraag indiende, gaf u aan dat uw sociaal assistente in het gesloten centrum eerst zei dat u er 2 maanden zou blijven en vervolgens zei dat u er nog 2 maanden zou blijven. U gaf aan dat u een ontmoeting had met een vertegenwoordiger van de Angolese ambassade met als doel een laissez-passer af te leveren, maar hij dreigende taal sprak en andere Angolezen geen laissez-passer kregen en u daarom besloot dat u nog gevaar loopt (gehoor CGVS, p.19). Toen u erop gewezen werd dat het gesprek met een vertegenwoordiger van de Angolese ambassade op 21/6/2017 plaatsvond en u gevraagd werd waarom u nog tot 16/8/2017 wachtte om een tweede asielaanvraag in te dienen, herhaalde u dat de vertegenwoordiger van de Angolese ambassade u bedreigde en u daarom asiel aanvraag en een brief schreef dat u afstand wil doen van de Angolese nationaliteit (gehoor CGVS, p.19).

Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en wachtte – en dit zelfs pas negentien jaar nadat de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een bevestigende beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling nam (dd. 23/03/1998) deed, vijf maanden na uw arrestatie (dd. 20/3/2017), vier maanden nadat u het bevel kreeg het grondgebied te verlaten en in het Centrum voor Illegalen terecht kwam (dd. 19/4/2017), nadat men met u naar de Angolese ambassade ging (dd. 21/6/2017), nadat men u een eerste keer trachtte te repatriëren naar Angola (dd.10/8/2017) en een dag voor een tweede repatriëringspoging –, toont aan dat uw vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade niet van die aard was om de bescherming van de Belgische autoriteiten aan te vragen en dat de ernst van deze vrees of van het risico dan ook in grote mate kan worden gerelativeerd.

Verder dient te worden vastgesteld dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden en dat u gedrag stelde dat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u – sinds het vorige interview met het CGVS (in het kader van uw eerste asielaanvraag) – België verliet / terugkeerde naar Angola, gaf u aan dat u steeds hier gebleven bent, u nooit het land verlaten heeft, zelfs niet naar de buurlanden, omdat u werkt als zelfstandige en u geen tijd had om te reizen (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd van wanneer uw laatste Angolese paspoort dateert, gaf u aan het niet van buiten te weten. U gaf aan dat – toen u terugkeerde van uw echtscheiding in Oekraïne in 2001 – men zei dat men een ander paspoort zou maken, maar u het niet van buiten weet, omdat u niet reist en u het niet bij de hand heeft (gehoor CGVS, p.17). Toen u gevraagd werd of het geldig is voor 5 jaar en je het dan weer voor 5 jaar kan verlengen, gaf u aan dat dit zo is, maar u het nooit liet verlengen, omdat u nooit reisde. Verder gaf u aan dat u de partij MPLA in 2002 verliet rond de dood van Savimbi (22 februari 2002 – zie administratief dossier) (gehoor CGVS, p.17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat u over een Angolees paspoort beschikt (N° N0320164) dat geldig was van 10/9/2002 tot 10/9/2012 en het paspoort dus zes maanden na de dood van Savimbi afgeleverd werd door de Angolese ambassade wat ze logischerwijze niet zouden doen indien u daadwerkelijk problemen kende met de Angolese overheid. In tegenstelling tot uw verklaringen, blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), dat met uw Angolees paspoort (N° N0320164) verschillende buitenlandse reizen ondernam en dat u in maart 2003 via Luanda Angola binnenging en u er tot april 2003 verbleef. Uit een andere – moeilijk leesbare – stempel blijkt dat u nogmaals via Luanda Angola binnenging. Het feit dat u in 2003 met uw eigen paspoort legaal naar Angola reisde toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van uw autoriteiten of het risico op het lijden van ernstige schade niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien lieten de Angolese douanebeambten u binnen en buitenreizen, wat ze logischerwijze niet zouden doen indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Met betrekking tot uw verklaring dat u nog steeds staat achter de verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag aanhaalde, namelijk dat u vervolging vreest door de Angolese overheid wegens omdat u uw dienstplicht niet afwerkte en u in de USSR van 1986 tot 1991 studeerde op kosten van de MPLA, maar u niet terugkeerde naar Angola om u in te zetten voor het land, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die – zoals u zelf aangaf – volledig zouden voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. U gaf zelfs expliciet aan dat u nog steeds staat achter de verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag aanhaalde (gehoor CGVS, p.8).

Om bovenstaande verklaringen te staven legde u (in het kader van uw tweede asielaanvraag) een aantal documenten neer, namelijk een certificaat van uitgestelde militaire dienst, een lidkaart van de jeugdvleugel van de MPLA, een woonattest voor buitenlanders van de USSR en uw maritiem paspoort. Deze documenten werden reeds neergelegd en besproken in het kader van uw eerste asielaanvraag. Verder legde u een diploma van de maritieme school in de USSR neer, wat aantoonde dat u er afstudeerde op 27/6/1991, wat niet in twijfel getrokken wordt. Verder legde u een kopie van enkele pagina's uit uw Angolese paspoort (N° AO 0067643, dd.1992) neer. Uit het paspoort blijkt dat u op 17/1/1992 huwde met D.N.V.. Verder kleven er twee visa voor Oekraïne in (Y02014634 en Y01561944), waaruit moet blijken dat u in het jaar 2000 naar Oekraïne ging om te scheiden van D.N.V.. Dit wordt niet in twijfel getrokken en is verder niet relevant voor uw asielaanvraag. Verder blijkt uit een stempel in het paspoort dat u op 5/3/1991 een voertuig importeerde uit Yalta, waaruit zou moeten blijken dat u geld ontving van de Angolese regering. Bovenstaande is geen bewijs van betaling door de Angolese overheid, laat staan dat dit een reden is voor de Angolese overheid om u te vervolgen. Verder blijkt dat de geldigheid van het paspoort op 27/1/2000 verlengd werd tot 27/1/2001. U gaf aan dat een verlenging normaal vijf jaar geldig is, maar de Angolese ambassade in België uw paspoort dd.1991 maar tot 2001

verlengde (gehoor CGVS, p.7). Bovenstaande documenten tonen op geen enkele manier aan dat de Angolese overheid u zou willen vervolgen omwille van de studies die u in de USSR mocht volgen en het feit dat u nadien niet terugkeerde naar Angola. Bovenstaande documenten hebben allemaal betrekking op gebeurtenissen die volledig zouden voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. Er moet worden beklemtoond dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen op 18/10/1995, omdat uw ontslag als secretaris van de jongerenafdeling van de MPLA niet ernstig genomen werd omwille van de situatie die veranderde in Angola en u geen (begin van) bewijs bijbracht waaruit zou blijken dat u werkelijk zou vervolgd worden bij terugkeer naar Angola. Verder bleven de problemen die u in Rusland gekend zou hebben en waarom u Rusland verlaten zou hebben, erg vaag. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 23/03/1998 nam de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een bevestigende beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Als nieuwe elementen haalde u in het kader van uw tweede asielaanvraag aan dat de MPLA u in België in 2000 vroeg om terug te keren naar de MPLA en dit als voorwaarde om de geldigheid van uw Angolese paspoort (N° AO 0067643, dd.1992) te verlengen met één jaar (van 27/1/2000 tot 27/1/2001). Nadat u vanuit Oekraïne terugkeerde naar België (eind 2000), contacteerde de MPLA u om deel te nemen aan een vergadering van de MPLA in Brussel. U deed uitspraken tegen het Angolese regime en wordt daarop aangesproken. In 2002 stapte u voorgoed uit de MPLA (gehoor CGVS, p.7-8). Toen u gevraagd werd of de MPLA u nadien nog contacteerde, gaf u aan dat u ze nooit meer zag. U gaf aan dat u nog wel Mr. Gato zag, die eerste secretaris van de MPLA in België was, maar toen u gevraagd werd wat deze zei, gaf u aan dat hij ook uit de MPLA stapte, omdat hij het niet eens was met hun beleid. U gaf aan dat er verder geen commentaar meer was. U gaf aan dat u vervolging vreest omdat u tijdens vergaderingen van de MPLA in Brussel (in de periode 2000 – 2002) 'slecht sprak' over het Angolese regime (met het feit dat u Bakongo bent die afkomstig is uit de DRC als verzwarende omstandigheid), maar uit bovenstaande blijkt dat u vanaf uw aankomst in België in augustus 1993 tot uw beweerde verbale bedreiging op de Angolese ambassade op 21 juni 2017 geen enkel probleem kende met de MPLA of de Angolese overheid. Integendeel zelfs: zoals hogerop werd aangehaald, blijkt dat u over een Angolees paspoort beschikt (N° N0320164) dat geldig was van 10/9/2002 tot 10/9/2012 en het paspoort afgeleverd werd door de Angolese ambassade wat ze logischerwijze niet zouden doen indien u daadwerkelijk problemen kende met de Angolese overheid. Bovendien blijkt dat u met uw Angolees paspoort (N° N0320164) in maart 2003 via Luanda Angola binnenging en u er tot april 2003 verbleef. Uit een andere – moeilijk leesbare – stempel blijkt dat u nogmaals via Luanda Angola binnenging. Het feit dat u in 2003 met uw eigen paspoort legaal naar Angola reisde toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van uw autoriteiten (die ontstaan zou zijn in de periode 2000-2002) of het risico op het lijden van ernstige schade niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien lieten de Angolese douanebeambten u binnen en buitenreizen, wat ze logischerwijze niet zouden doen indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Verder haalde u aan dat u – omwille van de woorden die de vertegenwoordiger van de Angolese ambassade te België op 21 juni 2017 gebruikte en omwille van het feit dat u als enige van vier Angolezen die op dat moment in een gesloten centrum zaten een laissez-passer kreeg – op 16 augustus 2017 een brief naar de Angolese ambassade schreef waarin u aangaf dat u de Angolese nationaliteit niet langer wil hebben. Verder gaf u aan dat uw advocaat momenteel bezig is om na te gaan of u de Oekraïense nationaliteit kan aanvragen. U wil dat men u als staatloos beschouwen (gehoor CGVS, p.9-10). In dat kader legde u op 4/9/2017 een kopie van de brief die u naar de Angolese ambassade zond en een e-mail van uw advocaat meester Staes (dd.21/8/2017), neer. Op 6/9/2017 maakte u via uw sociaal assistente nog een kopie over van het bewijs dat u de brief die u naar de Angolese ambassade zond aangetekend verstuurde (zie administratief dossier). De brief geadresseerd aan de Angolese ambassade toont aan dat u hen vraagt om afstand te doen van uw Angolese nationaliteit. Verder toont u aan dat op 5 september 2017 (een dag na het gehoor met het CGVS) een aangetekende brief verzonden werd naar de Angolese ambassade te Brussel. Er dient te worden beklemtoond dat uit de nationaliteitswetgeving van Angola (dd. 13/5/1991) blijkt dat men vrijwillig afstand kan doen van de Angolese nationaliteit indien men een bewijs van een nieuwe nationaliteit heeft (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd welke nationaliteit u dacht te krijgen, gaf u aan dat u de Oekraïense nationaliteit wil vragen en het uw advocaat is die stappen onderneemt (gehoor CGVS, p.9). Uit de e-mail van uw advocaat, meester Pieter Staes, blijkt dat hij trachtte een afspraak te maken met uw (ex) partner, maar dat hij tot op heden niets van haar vernam. Verder blijkt dat uw advocaat u ervan informeerde dat u eerst de 'gemaakte afspraken' moet nakomen, vooraleer hij voor u kan optreden (zie administratief dossier). Uit bovenstaande blijkt dat u volgens de wetgeving van uw land, Angola, momenteel geen afstand kan doen van uw nationaliteit, waardoor u bijgevolg niet als staatloos beschouwd kan worden, maar als Angolees burger.

Betreffende uw verklaring dat u een Bakongo bent en mensen die uit de Democratische Republiek van Congo (DRC) afkomstig zijn; de Bakongo of ook met een scheldwoord de Langa genoemd, gediscrimineerd worden in Angola, dient het volgende te worden opgemerkt. Louter behoren tot de Bakongo etnie leidt echter niet automatisch tot een erkenning als vluchtelingen in de zin van de Conventie van Genève. Een individuele vrees voor vervolging dient aannemelijk te worden gemaakt. Toen u gevraagd werd wat u bedoelde met uw uitspraak 'bovendien ben ik Bakongo', kwam u niet verder dat het feit dat de Bakongo in 1976 gedwongen werden toe te treden tot de MPLA en het feit dat in 1992 een slachting plaatsvond onder de Bakongo (gehoor CGVS, p.13). Toen u erop gewezen werd dat er een vredesakkoord gesloten werd in 1994, gaf u toe dat er internationaal een vredesakkoord gesloten werd, maar u gaf vaag aan dat er intern nog spanning is. U gaf aan dat de Bakongo niet echt een stem hebben in Angola. Verder gaf u vaag aan dat wie niet geboren is in Angola, niet welkom is, waarna u verwees naar de periode toen Angola nog niet onafhankelijk was. Toen u gevraagd werd wat u concreet bedoelde met 'discriminatie', gaf u aan dat u bedoelde wanneer men werk zoekt, omdat men slecht Portugees spreekt. Verder gaf u vaag aan dat iemand die buiten Angola geboren is een rechtszaak steeds zou verliezen tegen iemand die in Angola geboren is. Toen u gevraagd werd of de Bakongo dezelfde rechten hebben als (in Angola geboren) Angolezen en of ze mogen stemmen, naar school gaan,... gaf u aan dat je als Bakongo niet in een school van de regering terecht kan (gehoor CGVS, p.14). Dit laatste komt niet echt geloofwaardig over, daar u als Bakongo – in een periode dat er geweld was tegen de Bakongo – van de Angolese overheid zelfs een studiebeurs kreeg om gedurende 4 jaar in het buitenland te studeren. Verder haalt u geen concrete elementen aan die wijzen op een vervolging in uw hoofd. Uit uw vage verklaringen valt dan ook niet af te leiden dat u enige individuele vervolging heeft te vrezen omwille van uw etnische afkomst en dat u op deze basis beroep zou kunnen doen op een erkenning tot vluchteling.

Tenslotte legde u een flyer van de organisatie 'Les Kongo', een handgeschreven brief van Willy Mpana, een bijlage van het Belgisch Staatsblad (dd.18/5/2016) en een ledenlijst van de VZW 'Aigle de dieu vivant' neer. U verklaarde dat deze documenten aantonen dat u in België werkte als zelfstandige en u goed werk verrichtte in België (gehoor CGVS, p.15). Deze documenten zijn verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 september 2017 aan dat iedereen die stopt met MPLA een risico op ernstige schade loopt en dat hij het risico loopt vermoord te worden omdat hij MPLA verlaten heeft.

Hij gaat in op de situatie van de Bakongo in Angola en stelt niet te willen wonen waar mensen gediscrimineerd worden. Hij stelt dat dit geen persoonlijk probleem is en dat alle Bakongo dergelijke problemen hebben.

Hij benadrukt dat hij geen asiel aanvraag omdat hij bezig was met "procedure van lange verblijven" en omdat hij wachtte op "inschrijving in register van bevolking".

Hij voert aan dat hij hier een gezin heeft dat zonder hem geldproblemen zal hebben.

Verzoeker stelt dat MPLA in 2002 een reis voor leden organiseerde, maar dat hij niet ging omdat hij niet langer lid was van de organisatie. Hij legt uit dat in 2007 verkiezingen werden georganiseerd in Angola, dat een medewerker van de ambassade de paspoorten van buitenlandse Angolezen vroeg, hierop een stempel tot 2012 zette, waardoor de paspoorten door MPLA gebruikt konden worden bij de verkiezingen.

Hij geeft aan een boek te schrijven over de (Belgische) herkomst van zijn vader en herhaalt dat hij een bezig is met het bekomen van de Oekraïense nationaliteit.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Angola uit vrees voor problemen met de politieke partij MPLA en voor discriminatie omwille van zijn Bakongo-etnie.

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de asielzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Uit verzoekers verklaringen en verzoekschrift blijkt dat hij Angolees staatsburger is, dat hij de Angolese ambassade een brief heeft geschreven waarin hij aangaf de Angolese nationaliteit niet langer te willen en dat hij stappen onderneemt om de Oekraïense nationaliteit te bekomen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de nationaliteitswetgeving van Angola vrijwillig afstand van het Angolese staatsburgerschap enkel toestaat indien men een bewijs van een nieuwe nationaliteit heeft. *In casu* beschikt verzoeker thans (nog) niet over een andere nationaliteit, waardoor zijn nood aan bescherming getoetst moet worden ten aanzien van Angola.

2.5. Wat betreft verzoekers vrees vervolgd te worden door de Angolese overheid en door de partij MPLA omdat hij zijn dienstplicht niet afwerkte en omdat hij in de USSR van 1986 tot 1991 studeerde op kosten van de MPLA, maar niet terugkeerde naar Angola om zich in te zetten voor het land, merkt de Raad op dat deze vrees reeds beoordeeld werd in zijn eerste asielprocedure. Ook het door hem neergelegde certificaat van uitgestelde militaire dienst, de lidkaart van de jeugdvleugel van de MPLA, het woonattest voor buitenlanders van de USSR en het maritiem paspoort werden reeds besproken tijdens deze eerste asielprocedure. In het kader van deze eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen op 18 oktober 1995, omdat verzoekers ontslag als secretaris van de jongerenafdeling van de MPLA niet ernstig genomen werd omwille van de situatie die veranderde in Angola, omdat hij geen (begin van) bewijs bijbracht waaruit zou blijken dat hij werkelijk zou vervolgd worden bij terugkeer naar Angola en omdat

zijn beweerde problemen in Rusland vaag bleven. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen nam op 23 maart 1998 een bevestigende beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling die door de Raad van State niet vernietigd werd. De reeds vastgestelde motieven kunnen aldus niet meer worden betwist en de bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de huidige (derde) asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen.

2.6. De bij deze asielaanvraag neergelegde stukken - een diploma van de maritieme school in de USSR en een kopie van enkele pagina's uit zijn Angolese paspoort - kunnen enkel verzoekers opleidingen, zijn huwelijk met en zijn scheiding van D.N.V. en het importeren van een voertuig uit Yalta in 1991 aantonen, wat niet wordt betwist. Deze elementen kunnen echter niet aantonen dat verzoeker problemen had met zijn overheid.

2.7. Verzoeker stelt nieuwe problemen te hebben gekend die ontstaan zouden zijn in 2000-2002, nadat hij op een vergadering van de MPLA in Brussel uitspraken deed tegen het Angolese regime en hij in 2002 - rond de dood van Savimbi op 22 februari 2002 - voorgoed uit de MPLA stapte (gehoor, p. 7-8). Hij stelt problemen hierdoor te vrezen gezien de vertegenwoordiger van de Angolese ambassade bij zijn interview op 21 juni 2017 zei dat verzoeker in de gevangenis terecht zou komen onder andere omdat hij op vergaderingen in België slecht sprak over de MPLA. In zijn verzoekschrift beweert hij dat iedereen die stopt met MPLA een risico op ernstige schade loopt en dat hij het risico loopt vermoord te worden omdat hij MPLA verlaten heeft. Verzoeker blijft bij loutere beweringen. De Raad merkt bovendien op dat deze problemen, beweerdelijk ontstaan in 2000-2002, niet getild wordt door de Angolese overheid, gezien verzoeker na deze voorvallen nog Angolees paspoort uitgereikt kreeg, geldig van 10 september 2002 tot 10 september 2012. Ook verzoeker achtte deze niet ernstig nu hij zelf besloot op bezoek te gaan naar Angola. Verzoeker is zonder problemen in maart 2003 via Luanda gereisd en er tot april 2003 verbleven en uit zijn paspoort blijkt dat hij ook nog een tweede keer via Luanda Angola binnen gereisd is. Verzoekers handelwijze ontkracht dan ook geheel zijn vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten noch kan hieruit blijken dat verzoeker toen enigszins in de negatieve aandacht stond. Dat verzoeker op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij sinds zijn eerste asielaanvraag België niet meer verliet, dat zijn paspoort slechts tot 2001 geldig was en dat zijn paspoort daarna nooit meer verlengd werd (gehoor, p. 3, 7, 17), bevestigt het leugenachtig karakter van verzoekers verklaringen. De uitleg in het verzoekschrift dat MPLA in 2002 een reis voor leden organiseerde, maar dat hij niet ging omdat hij niet langer lid was van de organisatie is mogelijk maar dit neemt niet weg dat verzoeker zelfstandig wel is teruggekeerd in 2003.

Indien naar aanleiding van de verkiezingen van 2007 in Angola, een medewerker van de ambassade op de paspoorten van buitenlandse Angolezen die wilden hun stem uitbrengen een stempel tot 2012 zette, waardoor de paspoorten door MPLA gebruikt konden worden bij de verkiezingen, dan toont verzoeker niet aan waarom hij hierdoor problemen zou krijgen, te meer nu er geen stemplicht bestaat in Angola. Bovendien is een dergelijke *post factum* toevoeging strijdig met zijn uitdrukkelijke verklaringen op het Commissariaat-generaal dat zijn paspoort nooit verlengd werd (*"Maar het werd nooit verlengd, omdat ik nooit reis. Om de vijf jaar moet je het laten vernieuwen. Sinds 2002, wanneer ik de partij verliet, zijn meer dan 5 jaar voorbijgegaan."*; gehoor, p. 17).

2.8. Wat betreft verzoekers vrees voor discriminatie omwille van zijn Bakongo-etnie, merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Bakongo sinds het staak-het-vuren in 2002 niet meer onderdrukt worden. Waar hij in zijn verzoekschrift opmerkt dat alle Bakongo dergelijke problemen hebben, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zelf geen concrete elementen kan aanbrengen die erop wijzen dat hij als Bakongo problemen zou ondervinden (gehoor, p. 13-14), temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij - als Bakongo - in een periode van grote spanningen van de Angolese autoriteiten een studiebeurs kreeg om 4 jaar in het buitenland te studeren wat een duidelijk privilege was.

2.9. Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees koestert ten aanzien van zijn land van herkomst wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag pas indiende 19 jaar nadat de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een bevestigende beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling nam op 23 maart 1998, 5 maanden na zijn arrestatie op 20 maart 2017, 4 maanden nadat hij het bevel kreeg het grondgebied te verlaten en in het Centrum voor Illegalen terecht kwam op 19 april 2017, 2 maanden nadat hij naar de Angolese ambassade ging waar hij beweerdelijk bedreigingen ontving van een medewerker op 21 juni 2017, bijna een week nadat men hem een eerste keer trachtte te repatriëren naar Angola op 10 augustus 2017 en een dag voor een tweede repatriëringspoging. De stellingen in het verzoekschrift dat verzoeker geen asiel aanvroeg omdat hij bezig was met *"procedure van lange verblijven"* en omdat hij wachtte op *"inschrijving in register van*

bevolking" kunnen slechts bevestigen dat verzoeker een migratie vooropstelt en geen nood aan bescherming heeft.

2.10. Dat verzoeker hier een gezin heeft dat zonder hem geldproblemen zal hebben, zoals gesteld in het verzoekschrift, heeft geen betrekking op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.14. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK